

Марина Рибалко

МАРІЧКА І ЧЕРВОНИЙ КОРОЛЬ. ПОДОРОЖ ТУДИ, ДЕ СНІГ

Різні бувають думки: добрі і злі, веселі й сумні, бувають звичайні буденні, а бувають – казкові. А які різноманітні сни вирують у просторі ночі, коли засинають міста і села! І що вже казати про мрії! Вони втілюють у собі все те, чого потаємно бажає людина, чого прагне досягнути в житті, що зустрічається в її снах.

Та ніхто не мріє так яскраво, як діти. Їхні мрії схожі на різнокольорових метеликів або птахів. Це мрії, в яких живуть казки і чудеса.

## 1. Королівство снігу

У дворі звичайного багатопверхового будинку, що на околиці міста, діти будували снігове королівство. Ось палац виріс, виблискуючи чарівною білизною стін і веж, ось навколо з'явилася зубчаста огорожа з віконцями. Малих майстрів було четверо: Марічка, майже восьми років, десятирічна Іринка і двоє на рік старших за неї хлопців – Максимко й Денис. Як буває, граючись, діти встигли посваритися. Дівчатка не могли домовитися, котра з них буде королевою збудованої білої країни. Іринка вважала, що тільки вона гідна королівського титулу, адже виграла конкурс «Міні-міс школи», хлопчики носили її портфель, а дорослі завжди казали: «Ой, яка гарненька дівчинка!» Маленька руда Марічка хотіла бути королевою просто тому, що хотіла, і ще тому, що завт-ра в неї – день народження. Хлопців мало хвилював розподіл ролей у грі, однак з'явилась інша причина для сварки. Денис виніс на подвір'я своє кошеня. Воно було геть чорне – від носа до хвоста – і мало незвичайне ім'я Амадей. Максимко не любив котів, а окрім того, у його родині вважалося, що чорний кіт – вісник негараздів. Щоправда, Амадей навіть не нагадував якогось-там вісника, він був маленький, з тоненьким коротким хвостиком, лише очі й вуха мав великі. Він нямкав і час від часу витрушував лапки. Прогулянка на морозі йому не сподобалась. Яким же було обурення кота, коли Максим скопив його за шкірку і поставив просто перед мордою сусідського собаки Сірка. Амадей вигнув спинку, розпушив хвоста і грізно зашипів. Сірко спочатку не звертав уваги на перелякане й сердите чорне кошеня, але, слухаючись Максима, ліниво гавкнув кілька разів, загнав Амадея на дерево і спокійно повернувся на своє місце до під'їзду. Денисові ця витівка не здалася смішною. Він ледве зняв свого кота з береги.

– Коли я виросту, – пробурмотів Денис, обтрушуючись, – стану депутатом, а може – й президентом і видам закон, щоб тих, хто ображає тварин, жорс-токо карали! І взагалі, отоді вже, як я скажу, так воно і буде!

Раптом здійнявся вітер і над дітьми промчав сяйливий сніговий вихор. Це сталося так швидко, що дорослі, які стояли біля під'їзду, нічого не зрозуміли. Хлопчики й дівчатка презирнулися і розбрелися по домівках.

«О третій годині ночі настане мій день народження, – подумала Марічка, засинаючи. – Як би я хотіла колись потрапити у казку і вийти заміж за принца».

О пів на третю дівчинка прокинулася. Жовтуватого--білого саяво наповнювало кімнату. Марічка швидко зіскочила з ліжка, вдяглась і вибігла на подвір'я. Її батьки нічого не почули, спали на диво безтурботно. Снігове королівство кликало дівчинку, з воріт палацу неначе пливла музика, у крихітних віконцях горіло світло. Напевне, там був бал. Марічка стала навколішки і спробувала зазірнути до палацу, та нічого не побачила. А казка зникла, чарівні звуки романтичної мелодії вже майже стихли, і світло згасло, натомість з'явилося відчуття холоду, і захотілося назад до теплого ліжка. Але годинник на центральному майдані почав пробивати

третю. Взагалі, у цій частині міста не чули того годинника, але ця ніч була, вочевидь, незвичайною. «Мій день народження настав», – подумала Марічка, тоді згадала, що в кишені шубки лежать святкова свічка і сірники, які вона потай взяла зі столу, коли матуся прикрашала торт. Дівчинка дістала свої скарби, запалила свічку і відчула себе Алісою в Країні Чудес, бо не знала, чи то вона сама зменшувалася, чи білий замок перед нею зростав. «Марічко, зачекай, повернись!» – почула дівчинка знайомий голос, озирнулась і побачила, що десь удалині, посеред снігового степу біжить до неї рідна бабуса, а будинків і дитячого майданчика з гойдалками наче і не було навколо. Вона знову глянула на замок. Велетенські ворота відчинились і перед нею з'явився чоловік у червоному чудернацькому вбранні. Він вклонився і простягнув Марічці руку. Дівчинка відчула, що з нею поводяться, як із дуже поважною особою, і ступила крок назустріч незнайомцеві, знов озирнулася на бабусю, яка – гукала: «Зачекай!» – і бігла так, наче до неї повернулася молодість. «Але ж якщо я послухаюся, то, можливо, так ніколи і не потраплю до казки!» – подумала Марічка і подала руку чоловікові в червоному. Він підхопив дівчинку, одна мить – і вона вже сиділа на спині жовтогарячого дракона. Зчинився шум і вітер від змахування драконових крил, і засніжена земля стала швидко віддалятися, а пообіч пролітали сріблясті іскорки і різні птахи, які здивовано озиралися: «Червоний Король везе до свого замку дитину з Реальності! Що б це могло означати?»

## 2. Бабуса Надія

Бабуса Надія сиділа вдома сама і думала, як же їй тепер вчинити. Вона була не простою бабусею, а письменницею-казкаркою, тому вміла помічати те, що зазвичай помічають лише діти. Ніхто інший не помітив би перетворення білого замку, а вона побачила і зрозуміла, що її онука сама не знайде шляху назад додому. Бабуса знала, що треба робити, хоч усвідомлювала, що її ідея – ризикова.

Діти зустрілися на подвір'ї, як звичайно, під час канікул, зранку. Всі троє були на диво принішклі.

– Маріччина баба Надя зателефонувала до нас сьогодні і сказала, щоб я прийшов, – нарешті мовив Максим.

– І мені вона те ж саме говорила, – озвався Денис.

– І мені, – ледь чутно муркнула Іринка. – Тільки я до неї не піду, бо вона – відьма.

– Еге ж! – засміявся Максим. – Як же їй не бути відьмою, як у неї ніс гачкуватий, ще й кульгає. За всіма ознаками вона – баба Яга! Ти, мабуть, ще й бачила, як вона у ступі літала?

– Не бачила, – образилась Іринка. – Однак я її боюся.

– Ну, як ти така боягузка, то і залишайся сама тут, а ми з Максом підемо, – насмішкувато вигукнув Денис.

І хлопці подалися до невеличкого будинку, що знаходився на розі вулиці. Він нічим особливим не вирізнявся, однак дітям було дещо моторошно від тих оповідок про чаклунство. Невідомо, хто й вигадав таке. Якби хлопці знали, що бабуса – письменниця і ні з яким чаклунством не має справи, вони б не боялися. Але вона друкувала свої казки під псевдонімом, тому діти й не здогадувалися, хто вона насправді.

– Ти ж не віриш, що баба Надя – відьма? – запитав Денис.

— Не виключаю такого варіанту, — відповів Максим і натиснув ґудзик дзвоника.

Двері ніхто не відчиняв.

— А що як вона перетворить нас на яких-небудь чудовиськ? — не витримуючи чекання, промовив Денис.

— Заледве з цього буде якась користь, — відповіла бабуся. Вона надійшла разом з Іринкою від будинку дітей.

— Добрий день, — зніяковіло пробурмотіли хлопці майже в один голос.

— Вона зовсім не страшна, — заговорила Іринка, випереджаючи намагання хлопців щось іще пояснювати, — бабусі Наді просто потрібна наша допомога!

Вони всі разом зайшли до будинку, і Максим із Денисом навіть здивувалися, що не побачили похмурої відьомської оселі з засушеними травами, кришталевою кулею і мітлою в кутку. Натомість там були звичайні світлі кімнати — помешкання добропорядної літньої пані.

— Річ у тім, що моя онучка потрапила до іншого світу. Щоб їй повернутися звідти, потрібно вам утрюх туди помандрувати, — мовила бабуся Надя.

— Я не зрозумів, що значить «інший світ», докладніше поясніть, будь ласка, — Максим любив копіювати батькову манеру висловлювання.

— Цей світ не знайдеш на карті. Більшість людей, особливо дорослих, не можуть навіть побачити його. Він з'явився з вашої уяви, діти. Коли ви вчотирьох зліпили снігове королівство, воно ожило по той бік реальності. Воно склалося з вашої творчості, а також з ваших думок, мрій, з усього того, що ви чули і бачили в житті, що уявляли, чого боялись і про що забули. Знайти там Марічку буде, напевне, важко. Її забрав і повіз кудись чоловік у червоному вбранні на жовтогарячому драконі. Вдягнений він був багато і повадився не так, як прості люди. У тому краю може бути небезпечно. І час там іде по-іншому. Можливо, багато поколінь уже народилося там з моменту його створення. Ви можете пробути в сніговому краю скільки завгодно довго, але коли повернетесь, то тут пройде зовсім мало часу (можливо, кілька хвилин), і в цьому світі ви з'явитесь такими ж, якими звідси підете.

— Зачекайте, ви думаєте, що ми повіримо в це? Нам уже не по п'ять років! — заперечив Макс. — Чи це гра якась?

— Будь-що можна вважати за гру до тієї миті, поки з'явиться справжня небезпека. І я боюся, що роблю помилку, відсилаючи вас у світ, якого наполовину не існує. Але моя онучка не зможе повернутися без вашої допомоги, — промовила бабуся Надія і дістала з шухляди металевий диск, що зображував сонце. — Цей амулет прокладе вам шлях у казку. Його створили стародавні скіфи багато століть тому. Він діє просто, і ви все побачите самі, якщо згодні на справжнє важке випробування.

Діти мовчали. Бабуся розібрала амулет на три частини, просилила шнурочки в дірки, що були у кожній частині амулета, і поклала на підлогу всі три сектори металевого сонця.

— Максиме, Денисе, Іринко, послухайте мене уважно. Зараз, якщо ви станете навколо амулета й візь-метесь за руки, світ, про який ми щойно говорили, відкриється для вас. Я пішла би з вами, та дорослим туди немає шляху. Щоб повернутися назад у Реальність, треба скласти амулет і так само стати навколо та взятися за руки. Ваша мета — забрати Марічку, тому коли ви

вчотирьох створите коло – шлях відкриється, і ви знову опинитеся тут. Різні пригоди можуть трапитися, може бути страшно, та щоб не було спокуси повернутися, залишивши когось із друзів, одягніть кожен на ший по частині амулета, і зібрати його можна буде лише тоді, коли ви будете всі разом.

– Що ж, давайте перевіримо, чого вартий цей витвір стародавніх скіфів, – мовив зухвало Максим і простягнув руки друзям.

– Ні, не зараз! Я хочу зібрати речі і сказати «до побачення» мамі й татові, – заперечила Іринка.

– Яке «до побачення»? Ти за хвилину знову будеш тут! – промовив Денис і узяв за руку Максима.

Дівчинка поглянула на бабусю Надію з питанням у погляді. Вона не знала, чи хоче кудись іти. Їй було цікаво, але страшно.

– Я не примушую тебе, дитино. Ти можеш відмовитися від цієї подорожі, – мовила бабуса лагідно.

– Ні, я не відмовляюсь, – і Іринка замкнула коло друзів.

Сріблясті й сині іскри наповнили кімнату, що стала тепер прозорою. Крізь невиразний візерунок на шпалерах діти бачили лан. Там колосилися залиті сонцем жита, і серед них пролягав шлях.

– Пам'ятайте, діти, – гукнула бабуса Надія, – у казці ви можете змінитися, та не бійтеся тих змін, бо коли ви повернетесь, то станете знову такими, як є зараз.

### 3. Сюрпризи потойбіччя

Кімната розтанула, і залишилися лише лан, шлях, гори й ліс у далині.

– Схоже, тут літо або початок осені, – промовив Денис, – тепло, аж гаряче.

– Ну звісно ж, не зима, тільки щось я не розумію, якесь дивне відчуття, якось все по-іншому, – почули Денис з Іринкою голос Максима, почали озиратись, та не побачили його. Аж раптом пролунав зойк, сповнений жаху. Звук ішов із трави, діти розгорнули гілки невисокого чагарнику і побачили чорне кошеня, схоже на Денисового Амадея.

– Поглянь, Іринко, кіт. Малий, ти звідки тут узявся? – запитав Денис, піднімаючи кошеня з трави.

– Ану постав мене зараз же назад, я не кіт! – заволато кошеня Максимовим голосом. – Що зі мною зробили? Поверніть мене, я хочу бути нормальним!

– Макс?! – хором вигукнули Іринка й Денис.

– Оце і є ті зміни, про які казала бабуса Надя? – промовила дівчинка, придивляючись до чорного кошеняти. – А ми, здається, ні на кого не перетворилися.

Денис уважно оглянув свої руки, обмацав обличчя й чуба.

– Так, зі мною все нормально. А ти, Іринко, все-таки не зовсім така, як була, щось змінилося.

– Що?! Що зі мною не так? – розхвилювалася дівчинка.

— Та чого ти злякалася? Навпаки, якась ти занадто красива стала, очі блищать незвичайно чи що, ну не знаю я.

— Яка різниця, ви — люди, а я — кіт, поверніть мене назад! У такому вигляді я не піду нікого шукати. Ми так не домовлялись! — озвався сердито і майже зі сльозами в голосі Максим.

— Взагалі-то, нас попереджали, — промовила Іринка замислено.

— Не про таке, — запротестував кіт.

— Ну добре, повернімося. Можливо, баба Надя щось зробить, аби ми всі залишалися тут людьми, — погодився Денис. Він уперше вирішував і дуже цим пишався, адже зазвичай Максимко був лідером компанії.

Амулет-сонце склали, взялися за руки, присівши, щоб можна було тримати за лапки кошеня. Навколо посипалися сріблясто-сіруваті іскри, заливаючи повітря дивним сяйвом, у якому потонував навколишній пейзаж і вималювалася кімната.

— А де ж моя онука? Де Марічка? — озвалася бабуся Надія.

— Та ми ще не шукали її. Справа в тім, що у то--му світі Макс перетворюється на кошеня, — почав пояснювати Денис.

— На чорного кота! — підтримав Максимко.

— То не могли б ви зробити так, щоб жоден з нас ні на що не обертався, а залишався собою? — висловив спільне запитання Денис.

— Любі мої, як же я можу вплинути на інший світ? А тим більше, це не випадкова зміна зовнішності, вона з чимось пов'язана. Можливо, ви, діти, краще це зрозумієте, якщо подумаете трохи. А до того ж, будь-яке перетворення має своє значення і чимось може вам допомогти, чогось навчити.

— Ну це вже ні! Така наука — це знування з розумної істоти. Я пішов, вибачайте. Ви як, залишаєтесь? — звернувся Максим до друзів.

— Так, звичайно, — відповів Денис. — А може, все-таки й ти нас не лишатимеш?

Максим похитав головою.

— Ну Максимчику, будь ласка, не йди, — лагідно заговорила Іринка, — як же ми без тебе? Ти ж у нас найрозумніший. Якщо хочеш, поки ти будеш кошеням, я носитиму тебе в рюкзачку.

І вона почала швидко звільняти рожевий невеличкий рюкзак від ляльок та різноманітних речей.

— Склади все це назад. Я передумав. Я піду з ва--ми, це може бути навіть цікаво. Тільки коли хто й носитиме мене на руках, так той із нас, з чиеї ласки я став котом. Є тут такий любитель тварин чорної масті, — і хлопчик недвозначно подивився на товариша.

— Я не проти, та якби ти не ображав Амадея, напевне, залишився б собою.

Сперечатися далі — лише марнувати час, отже, таким самим чином, як і першого разу, діти потрапили на шлях серед ланів.

— Ну що, куди підемо? — запитав Денис.

— Звісно ж, до лісу, бо в інший бік — гори, — відповів Максим.

— А що як у лісі водяться хижі звірі? — засумнівалась Іринка.

— А в горах іти буде важко і не менше небезпек. Врешті-решт у лісі можна сховатися від хижаків на деревах.

— Легко тобі говорити, — мовила дівчинка, поглянувши на маленькі чорні лапи, які, без сумніву, мали гострі кігті. Кіт пирхнув сердито.

І от вони подалися до лісу. Багато годин діти йшли серед дерев, з'їли половину припасів, що наготувала бабуся Надія, а кінця-краю хашам не видно. Почало смеркатися.

— Ну, хижих звірів у цій частині лісу немає, — трохи втішив своїх друзів кошеня-Максим, — як ви розумієте, такі речі я відчуваю.

— Тільки холодно, ноги болять, спати хочеться, і ніде нікого, — тяжко зітхнула Іринка.

— Не сумуй, це ж дорога. Цілком можливо, що незабаром ми когось зустрінемо, хто зупинився на ніч перепочити, — лише щоб заспокоїти дівчинку, мовив Денис.

Так воно і сталося.

#### 4. Цигани

Не минуло й десяти хвилин, як кіт промовив: «Ди-мом пахне, вогнище близько». Незабаром друзі побачили відблиски серед дерев. І ось вони дісталися циганського табору.

Дітей зустріли привітно, нагодували. Денисові, щоправда, не сподобалось, як захоплено дивилися ці люди на Іринку. Вона ж напрочуд швидко знайшла спільну мову з циганчатами і витанцьовувала з ними, дивуючи всіх легкістю і красою рухів. А по---тім підійшла до старої циганки, яка сиділа біля кибиток, простягла руку і попросила поворожити.

— Дівчинка з Реальності, — замислено промовила сива жінка з дещо жорсткими рисами обличчя, — небагато я тобі скажу, але все — правду. Три дороги у тебе тут буде. Перша — дорога чекання, друга — до-рога кохання, а третя — дорога страху. А куди вони приведуть тебе — сама маєш побачити і обрати. Від тебе залежить.

— А може, мені напророчите щось добре? — запи-тав Денис.

Посміхнулася сива циганка:

— Тобі пророчити? Є в мене для тебе слово, але не пророцтво. Те чекає на тебе, про що не думаєш.

— А що ж воно таке? Я не розумію, що ж буде?

— А що скажеш, те й буде. Тільки думати не тре-ба, не допоможе, лише завадить.

«Тьху, хтозна-що, а не ворожба. Так можна було й не гадати взагалі!» — подумав Денис. А кіт замислився: «Напевне, колись ми згадаємо слова старої і зрозуміємо їх. Цікаво б іще з нею поспілкуватися, та не мені ж, котові, бесіду затівати».

— Максиме, хлопче, йди-но сюди, — промовила жінка, уважно дивлячись на кошеня. — Сумувати не треба. Твоє покарання — твій дар. Адже той, хто людина і тварина водночас, має велику, хоч і непомітну, силу.

— А звідки ви знаєте, хто я? — здивувався Максимко.

— Бачу, — тільки й відповіла циганка.

З тим і подалися діти ближче до вогнища слухати чарівну музику скрипки. Чорнявий невисокий скрипаль, заплющивши очі, видобував смичком казкові звуки, що наповнювали простір солодкою тугою.

Кіт раптом почав смикати Дениса за штанину:

— Поглянь, по той бік вогню чоловік у червоному; він не циган. Чи не той це, кого ми шукаємо? Якось він відрізняється від усіх.

— Де? Не бачу там такого.

— Вставай, ідемо подивимося поближе на нього.

Обійшовши вогнище навколо, друзі не побачили нікого схожого на того, кого бачив Максим. — Пошуки у всьому таборі й навколо також виявилися мар-ними.

Затихли звуки скрипки й пісні, і хлопчики полягали спати. Ірина ще балакала про щось з циганчатами.

— Не знаю, — крізь дрімоту промовив Денис, — однак я їм не дуже довіряю, цим циганам.

Вранішнє сонце розбудило друзів, сповістивши про зраду: табору вже не було, разом з ним пропала й Іринка.

— Я знав, знав! — з розпачем вигукував Денис, метаючись по галявині, потім сів на пеньок, опустив голову на руки і тяжко зітхнув: — Що ж нам тепер робити?

Наздогнати табір здавалося практично неможливою справою, та нічого не лишалось, як іти по слідах.

— Як не щастить, так уже по-справж-ньому, — зіт-хав Денис. — Нам ще не вистачало розбійників зустріти для повного щастя.

— Ану замовкни, накаркаєш! — розсердився Максим.

5. Кого ще можна зустріти на шляху

Шлях роздвоювався, і друзі зупинилися, щоб не помилитись у виборі напрямку. Тієї ж миті хтось стрибнув з дерева, ще декілька людей повискакували з чагарників, розмахуючи ножами й пістолетами.

— Ну от, — буркнув кіт, зникаючи в кущах.

Чоловік у зелено-коричневому шкіряному одязі вийшов наперед і, трохи схилившись до Дениса, заговорив:

— Ну, зізнавайся, малий, з ким мандруєш, де твої товариші?

Хлопчик здвигнув плечима:

— Один я.

Розбійники гучно розреготалися разом.

— Ти хочеш сказати, що великим шляхом посеред лісу гуляєш сам? — крізь тиготіння перепитав ватажок.

— Я не гуляю, — серйозно заперечив Денис, — у ме-не невідкладні справи, до того ж, я не маю нічого цінного, тому дозвольте, будь ласка, йти далі. Ви мар-но затримуєте мене.

Розбійники знов зареготали.

— Обшукати околиці! — наказав своїм підлеглим ватажок. — А ти, малий, все-таки трохи затримаєшся у нас, — і він схопив хлопчика, зав'язав йому очі й силоміць повів до табору.

Дениса прив'язали до дерева і залишили так стояти цілісінький день без їжі. Кошеня з'явилось, аж ко-ли почало смеркати.

— Де ти був так довго? — прошепотів зв'язаний хлопчик. — У мене болить все, немає сил. Ти можеш звільнити мене?

— Спробую, — сказав кіт і подерся на дерево до мо-тузки. Він гриз її дуже старанно, однак втратив пильність, і бідолаху схопив спритний юний розбійник. Хоч як смикався Максим, намагаючись вирватись, розбійник відніс його до ватажка.

— Навіщо ти мені kota припер? — сердито гаркнув ватажок.

— Отамане, щось із цим котом не те, — відповів спритний. — Він намагався звільнити хлопчика. А погляньте на медальйон у нього на шиї, такий самий, як у хлопця.

Ватажок підійшов до чорного кошеняти і, не звер-таючи уваги на намагання Максима захиститися кігтями й зубами, стягнув із нього сектор металевого сонця.

— Кота — в клітку! — наказав головний розбійник і, залишившись сам у землянці, почав уважно розглядати медальйон. «Може, це і є те легендарне «Скіфське сонце», що відкриває шлях у Реальність?» Він рішуче вийшов на подвір'я і зірвав з Дениса -сектор амулета. Потім склав разом дві частини і з ра-дісною люттю стиснув у долоні неповне металеве сонце. «Оце так фарт!» — процідив крізь зуби отаман, скочив на коня і кудись помчав.

Коли він повернувся, то підійшов до Дениса, нахилився до нього і заговорив тихо:

— Дві частини амулета тепер у надійному місці. Треба лише знайти третю. То де вона? Скажи мені, хлопче.

— Якби і знав, то навряд чи сказав би, — відповів Денис, розмірковуючи: «А може, краще сказати йому?»

— То ви звідти? — таємниче зашепотів ватажок розбійників. — Ти і твій кіт — з Реальності, чи не так?

Хлопчик помовчав трохи, потім відповів:

— Так, ми звідти.

Приблизно за годину Денисові принесли поїсти. Він, переборюючи власний голод, поділився з другом — кошеням, чия клітка стояла поруч, хоч наїдку було небагато й на одного.

Знову підійшов головний розбійник, тримаючи в руках щойно засмажений шмат м'яса. «Ох, і я б від такого не відмовився», — подумки тяжко зітхнув Денис.

— Думаєш, тебе нагодували просто так, із жалості? Помиляєшся, хлопче, завтра ми тебе продамо работорговцям. А ти міг би уникнути такої неприємності, — ватажок помовчав трохи, ніби зважував слова, і знов заговорив: — Я однаково -дизнаюся, де третя частина «Скіфського сонця», але якщо ти мені скажеш, то повернешся додому в Реальність, а моя мета буде досягнута трохи швидше. Бачиш, я згоден навіть -відпустити тебе, хоч раби дорого коштують і я втрачу гроші. Так що вирішуй, доки я не передумав, — він відгриз великий шматок м'яса і з задовolenим виразом обличчя жував його, примушуючи хлопчика страждати від голоду. Не почувши відповіді, розбійник поволі, перевальцем попрямував до своєї землянки. Йому нікуди було поспішати.

— Я скажу йому про Іринку і про циган, адже ми самі вже навряд чи їх знайдемо. Можливо, це наш єдиний шанс повернутися додому, — прошепотів Денис до кота.

— Еге ж, скажи йому, і він тебе продасть, знайде Ірину — і вона так само постраждає. А вже коли він переправиться у наш світ (з амулетом, звичайно), то ми тут залишимося на все життя, — пробурчав кіт-Максим, — точніше, ви залишитесь, бо мене вколош-кають, щойно тебе продадуть, а то й раніше.

6. Що сталося з Іринкою

Іринка прокинулася у кибитці. Сонце вже було високо, пташки щебетали свої полуденні пісні. Дівчинка лежала трохи, дивлячись на промені, що пробивалися крізь дірки старенької кибитки, потім поволі підвелася, спираючись на лікті, огляділася. Циганка зі струнким станом і довгими чорними косами сиділа спиною до Іринки.

— Де я? Не пам'ятаю нічого, — промовила дівчинка, намагаючись зрозуміти хоча б, хто вона сама.

Молода циганка озирнулася і поглянула на Іринку добрими прекрасними очима.

— І тебе не пам'ятаю, — додала дівчинка.

— Ти і не можеш пам'ятати мене. Ми не були знайомі. Мене звати Діана.

— Діано, розкажи мені, хто я і чому я тут?

— Ми зустріли тебе у лісі вчора і забрали з собою. Кажуть, ти була одна і нічого не могла згадати.

— Як? А що як зі мною хтось був, кого ви не побачили?

— Люба моя, у лісі є розбійники, вони могли спіймати тебе і продати работорговцям. А віддати тебе нема кому, залишити ніде, адже ти сама не знаєш, хто ти і звідки.

— Так... але сподіваюся, колись я зустріну когось, кого знала, і все згадаю!

Їхали вже не один день, зупинялися нечасто і не-надовго. Іринка рідко бачила Діану, вони мандрували в різних кибитках. Коли дісталися міста, стара циганка мовила до Іринки:

— Йди танцювати.

— Я не хочу. Не той настрій.

— Так не можна. Ми повинні заробляти гроші, інакше нічого буде їсти.

Дівчинка вийшла, розправила довгу спідницю, розчесала волосся. Щойно вона наблизилася до вогнища, де вже зібрався натовп, люди почали презиратись і перешіптуватися. Мелодія скрипки підхопила Іринку, і танок ніби народжувався в цих нотах. Усі дивилися захоплено, на обличчях був зачарований подив. Цілий вечір дівчинка літала навколо вогнища і почувалась у своїй стихії. Їй аплодували і про-сили ще і ще танцювати. Того вечора табір отримав значну винагороду, люди платили щедро і не хотіли розходитися по домівках. Цієї ночі дів-чинка заснула, ледь діставшись кибитки.

Розбудив її якийсь гамір. Місяць сховався за хма-ри, і важко було розрізнити обриси табору, а що там коїлося — годі було зрозуміти. Сонно кліпаючи очима, Іринка висунулася з кибитки і гукнула в темряву:

— Агов, що там сталося?

— Злодія спіймали, спи! — відповів хтось.

Іринка вирішила зранку розвідати докладніше, що ж було цікавого вночі. Та прокинулася вона вже у дорозі.

— Знов ідемо... — зітхнула вона. — Скільки ж мож-на?

— Так треба. Там уже неспокійно, — відповіла стара циганка.

— Де неспокійно? — здивувалася Іринка. — Хіба злодія не спіймали?

— Отож бо. Ще матимемо з тобою клопіт.

— А я до чого? Не можна й спитати?

Але відповіді вона не отримала.

Щойно табір зупинився на широкій галявині, аби перепочити, дівчинка пішла шукати Діану. Та си-діла над річкою і кидала камінці у воду. Іринка присіла поруч:

— Доброго ранку, Діаночко. Кажуть, уночі злодія спіймали. А що то був за злодій?

— То вони не сказали тобі... Думаю, ти маєш знати. Не відходь від табору, будь обережна, тебе хотіли -вкрасти. І це лише перший твій виступ. Коли ти трохи -підростеш, то на твою красу і грацію полюватимуть работорговці, багаті, і ще хтось-скільки небезпек на тебе чекає. Жінки зненавидять

тебе, бо ти будеш гарніша за них усіх. Чоловіки обіцятимуть золоті гори, та ти не вір, щастя з того не матимеш. Будь вільна.

Іринці непросто було все зрозуміти, і вона надовго задумалась, а трохи згодом запитала:

— Діано, а чому ти не танцюєш? Щоб тебе не вкрали? Ти ж також дуже гарна.

— Я не можу танцювати, — відповіла дівчина, сумно посміхаючись. — Я не ходжу взагалі. Маю хворі ноги. З дитинства.

— Ой, як шкода, — ледь чутно промовила Іринка і обійняла свою нову старшу подругу. Згодом вона запитала ще:

— Діано, а чому в таборі, окрім скрипаля і тебе, лише старі та діти?

— Років зо два тому на нас напали слуги Чор-ної Королеви. Всі, хто міг, і чоловіки, й жінки, захищали табір. Вони врятували нас, а самі полягли в тому бою. Лише скрипаль вижив. Тепер він нещасливий, і коли ти чуєш, як плаче скрипка, то плаче скрипалева душа.

— Чому стільки несправедливості в житті? Невже нас завжди переслідуватимуть нещастя?

— Ні, Іринко, я впевнена, що радість ще прийде і ви — діти — будете щасливі. Я не маю права обіцяти тобі, але я вірю в це.

---

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.